

Hænde til de Forhandlinger, der maatte føres med Udlandet. Enhver, der blot har fulgt de Forhandlinger, der fandt Sted i Genève, vil se, hvordan der fra alle Sider var Enighed om, at det, der var sket i de europæiske Lande, var, at man havde søgt at rejse høje Toldmure med det Formaal at anvende dem som Forhandlingsgrundlag overfor de andre Lande, men hvordan det i næsten alle Tilfælde havde ført til, at de paagældende Traktater ikke blev indgaaet, men de høje Toldmure blev staaende.

Det ærede Medlem talte til mig, som om jeg skulde være Tilhænger af, at den mindre bemidlede Del af Befolkningen fik de daarligste indførte Varer. Nej, det er jeg aldeles ikke Tilhænger af, og jeg beklager det overalt, hvor der sker en svindelagtig Import. Derfor har jeg ogsaa i sin Tid været med til at gennemføre den Lovgivning om Forbud mod Indførsel af Papfodtøj, som er gældende i dette Øjeblik, og derfor har jeg i det Udvalg, hvor vi nu har arbejdet, aldeles ikke modsat mig, at man, hvis det var muligt at finde en Udvej dertil, gik til et Forbud mod Indførsel af svindelagtige Tekstilvarer. Det er ikke fair Diskussionsmaade at sige noget saadant. I øvrigt forekommer det mig, at er det galt, hvis nogen er Tilhænger af, at den daarligst stillede Del af Befolkningen faar saadanne Varer, er det endnu værre at ville gennemføre en Toldbeskyttelsespolitik, hvorved det væsentligt bliver disse Varer, som indføres, og den mindre bemidlede Del af Befolkningen, som ikke blot køber dem, men tillige skal betale en Skat, som skal anvendes til, at den bedre stillede Del af Befolkningen kan købe de gode danske Varer.

Det ærede Medlem sagde, han var ganske enig i, hvad det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen her skrevet i den Artikel, jeg citerede i Eftermiddag, idet der kun stod, at Told ikke var et Universalmiddel. Det ærede Medlem ved, at dette ikke passer. Der stod nemlig i denne Artikel kort og klart, at overfor Arbejdsløsheden kunde Toldbeskyttelse efter det ærede Medlem Hr. J. P. Niensens Mening overhovedet ikke anvendes som Middel, den kunde overhovedet ikke hjælpe.

Naar det ærede Medlem nu i Aften udtaler, at det er klart, at de Toldsatser, han foreslaar, vil bortfalde, saa snart den Tid er omme, som er fastsat i Loven, tror jeg, det ærede Medlem kunde lære noget ved at erindre, hvad hans gode Partifælle, det tidligere ærede Medlem Hr. Trier sagde her i Tinget i Sommeren 1925: „Jeg tror, det gælder om al Toldlovgivning, at man skal holde

sig langt borte fra den, thi har man en Gang faaet den, slipper man den ikke saa nemt.“

Dernæst talte det ærede Medlem et Øjeblik til det radikale Venstres bedre Følelser, henviste til den Gerning, Socialdemokratiet havde øvet i Samarbejde med det radikale Venstre under Krigens Tid, og sagde: Hvad var vi ikke den Gang med til! Vi var med til en Forøgelse af den indirekte Beskatning! Ja, men vilde det ærede Medlem være helt sanddru, maatte han jo nævne, at der i Krigens Aar gennemførtes en Forøgelse af baade de direkte og de indirekte Skatter, men mest af de direkte, saaledes at da det radikale Venstre traadte fra, var Toldskatterne, der i 1913 udgjorde 58 pCt. af den samlede Skattebyrde i Landet, sunket til i 1919 kun at udgøre 30 pCt., med andre Ord, at Forholdene ændredes saaledes, at den indirekte Beskatning blev af relativt mindre Betydning. Der gennemførtes heller ikke i disse Aar, saaledes som det ærede Medlem antydede, en forøget Toldbeskyttelse her i Landet.

Naar det ærede Medlem siger, at Socialdemokratiet var den bedste Forsvarer af den radikale Politik, vil jeg gerne sige, at jeg tænker mig, at Aarsagen dertil var, at det var en god demokratisk Politik, som var til Gavn for de store, brede Lag i Befolkningen og medførte, at den værste Nød holdtes borte fra de mange smaa Hjem her i Landet. Hvis der er noget, de ærede Medlemmer har fortrudt af, hvad de har støttet os i, vil de saa ikke komme herop og sige det. Jeg haaber ikke, der er noget. Men hvis det ærede Medlem mener, at Socialdemokraterne, fordi de støttede en Politik, som i hele sin Udformning og Indhold var yderst demokratisk, skulde kunne forlange, at det radikale Venstre i al Evighed som Betaling derfor skulde give Socialdemokratiet Tilslutning til den Politik, som dette Parti fører, uden Hensyn til, om det — som nu — er en Politik, der fører i Alliance med den gamle Fjende, det konservative Folkeparti, saa tror jeg nok, at det ærede Medlem ved en Smule Omtanke vil kunne tænke sig, at det er ikke de Vilkaar, under hvilke man kan tale sammen. Og naar det ærede Medlem sammenligner det Spørgsmaal, der nu foreligger, med, hvad der var nødvendigt for at opretholde den politiske Ro her i Danmark under Verdenskrigen med Hensyn til Forsvarsforanstaltningerne, forekommer det mig, at det ærede Medlem er ude paa Omraader, der ligger saa langt fra almindelig Argumentation og almindelig Fornuft, at det vist ikke er værd at komme videre ind derpaa.